

Arrest

nr. 262 367 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. U verzocht op 23 januari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. U verklaarde toen dat u ongeveer één jaar voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal door uw schoonmoeder in contact kwam met het christendom, dat u enkele maanden voor ditzelfde onderhoud via uw vriend X betrokken raakte bij een huiskerk en dat u omwille van problemen in de huiskerk naar uw tante moest verhuizen. Met de gsm van uw neef X, de zoon van uw tante, contacteerde u van daaruit uw vriend X en van hem vernam u dat er twee à drie mensen gearresteerd waren en dat u moest vluchten. U vluchtte naar België en vernam hier van uw moeder dat uw neef X was opgepakt, vermoedelijk doordat het telefoongesprek dat u in Iran met X gevoerd had met behulp van zijn gsm afgeluisterd was. Sindsdien had u geen nieuws

meer over wat er met hem was gebeurd. In België ging u twee keer naar de kerk. U verklaarde door uw bekering tot het christendom niet terug te kunnen naar Iran en te vrezen dat de autoriteiten u zouden doden. Het Commissariaat-generaal nam hierin op 27 april 2020 een weigeringsbeslissing omdat er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan uw beweerde problemen ten gevolge van deze bekering geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België twee keer naar een kerk te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België twee keer naar een kerk was gegaan. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 5 november 2020 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 5 januari 2021 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming. U herhaalde te vrezen dat u omwille van uw bekering geëxecuteerd zou worden. U verklaarde intussen vernomen te hebben dat uw neef Mohsen in afwachting van zijn proces is vrijgekomen op borg. U verklaarde verder dat u thans actief bent in het Christian Center in Brussel, dat door de coronacrisis de religieuze vieringen online gebeuren en dat u hierdoor nog niet fysiek naar de kerk bent geweest. De mensen van het Christian Center zijn wel eens langsgekomen in het opvangcentrum waar u verblijft. Jullie maakten kerstkaartjes en deelden die uit in rusthuizen. U praat over uw geloof. Uw geloofsactiviteiten gebeuren vooral via facebook en andere sociale media. U legde geen documenten neer maar stipte wel aan dat u een aantal documenten ter staving van uw actuele geloofsactiviteiten in uw bezit heeft.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u nog steeds vreest dat u geëxecuteerd zal worden omdat u zich bekeerde tot het christendom (verklaring volgend verzoek, vraag 19), moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan de door u beweerde bekering, noch aan de problemen ten gevolge van deze bekering, geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België twee keer naar een kerk te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België twee keer naar een kerk was gegaan. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 5 november 2020 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor

internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Uw bewering vernomen te hebben dat uw neef Mohsen in afwachting van zijn proces op borg vrijgelaten werd (verklaring volgend verzoek, vraag 19), ligt immers volledig in het verlengde van een asielrelaas waaraan geen enkel geloof gehecht kon worden. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardig asielrelaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas.

Wat betreft uw verklaringen dat u intussen ook religieuze activiteiten hebt in België (verklaring volgend verzoek, vragen 16 en 17), kan, net zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, herhaald worden dat het feit dat er aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran, waaraan u, zoals hierboven is gebleken, bij uw tweede verzoek nog steeds vasthield, geen geloof kon worden gehecht, een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement in België en dat er bijgevolg besloten kan worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België aan geloofsactiviteiten deelneemt om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband kan er bijkomend gewezen worden op het opvallende feit dat, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat ook in het Christian Center fysiek kerkbezoek ondanks de coronacrisis van juni tot oktober 2020 mogelijk was, u naar eigen zeggen door de coronacrisis nog niet ter plaatse naar het Christian Center was kunnen gaan (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Deze vaststelling over uw nog steeds ontbrekende kerkbezoek, ofschoon u intussen al meer dan een jaar in België verblijft, tast opnieuw aanzienlijk de oprechtheid van uw beweerde bekering aan. Bijgevolg heeft u bij uw tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Betreffende uw beweerde geloofsactiviteiten, met name dat u naar eigen zeggen online zou deelnemen aan religieuze vieringen via Zoom, dat u zich zou engageren binnen het Christian Center en dat u geloofsactiviteiten zou hebben op sociale media – de oprechtheid ervan heeft u evenwel noch bij uw eerste, noch bij uw huidig tweede verzoek aangetoond –, kan andermaal opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken voor wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – dit heeft u, zoals reeds bij uw eerste verzoek is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om de in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het opportunistisch karakter van uw bekering blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomenlijk zou zijn om uw christelijke boodschappen op uw sociale media – op uw openbare facebookpagina, die u niet onderhoudt onder uw volledige identiteit, staan vooralsnog geen aanwijzingen dat u christen zou zijn – bij terugkeer naar Iran te verwijderen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“-SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN".

Verzoeker betoogt:

"Door de verzoekende partij werd op 5 januari 2021 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 23 februari 2021 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 januari 2021. Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I.

OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van twee werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt verweerder andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd. "Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Verder voert verzoeker aan als volgt:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

(artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren."

Verzoeker geeft andermaal een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht.

"Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker wijst op artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Hij doet gelden:

"De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom zijn verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd. Hij wees daarom in het kader van zijn huidige verzoek tot internationale bescherming van 5 januari 2021 op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Iran.

Door verzoeker werd de vrees aangehaald dat hij, omwille van zijn bekering, zou worden geëxecuteerd in Iran. Verzoeker gaf aan dat hij ondertussen te weten is gekomen dat zijn neef Mohsen, in afwachting van zijn proces, is vrijgekomen op borg.

Verzoeker benadrukte ook zijn situatie in België. Hij is thans actief in het Christian Center in Brussel. Door de coronacrisis gebeuren de religieuze vieringen online, waardoor hij nog niet fysiek naar de kerk is kunnen gaan. Niettemin zijn de betrokkenen bij het Christian Center in Brussel wel reeds langs geweest in het opvangcentrum waar verzoeker verblijft (te 9000 Gent, Rigakaaï 41). Zij maakten kerstkaartjes en deelden deze uit in rusthuizen. Verzoeker praat ook regelmatig over zijn geloof. Hij uit zijn geloof onder meer via Facebook en andere sociale media.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een

eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die verzoeker aflegt.

Verzoeker is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het verzoeker onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

Verzoeker houdt vast aan zijn eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is.

Hetgeen hij verklaarde tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van zijn vorige verklaringen, net omdat verzoeker wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Dit pleit voor de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker. Bovendien gaf verzoeker meer duiding bij recentere ontwikkelingen en de weerslag die deze ontwikkelingen hebben op een terugkeer van verzoeker naar Iran.

7. Omdat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, wordt de kans echter ontnomen aan verzoeker om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te kunnen herstellen.

De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo tracht om zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Daardoor heeft verzoeker ook eerder gezorgd dat hij aanvullende documenten kon verkrijgen, zodat hij deze kon overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Met de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt verzoeker opnieuw dat hij wil voldoen aan deze medewerkingsplicht.

Verzoeker mag op zijn beurt verwachten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk worden weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker houdt net vast aan zijn eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is. Hetgeen hij verklaarde tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van zijn vorige verklaringen, net omdat verzoeker wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn.

Bovendien gaf verzoeker meer duiding bij de recentere ontwikkelingen in Kameroen en de weerslag die de algemene situatie heeft op zijn persoonlijke vrees bij een terugkeer.

8. Verzoeker ging in totaal vijf à zes keer naar de huiskerk in Iran. Verzoeker ging ook in België naar de huiskerk toe, doch niet zo frequent als voorheen in Iran.

Verzoeker benadrukte tijdens zijn volgens verzoek tot internationale bescherming evenwel de meest recente ontwikkelingen. Verzoeker benadrukt dat hij thans actief is in het Christian Center in Brussel. Verzoeker is erg actief binnen deze religieuze gemeenschap, ondanks de coronabeperkingen.

Niettemin wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de "oprechtheid" van de "beweerde bekering" van verzoeker niet zou zijn aangetoond doordat dit volgens de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen louter zou zijn ingegeven door "opportunistische redenen" eerder dan een oprechte overtuiging.

Verzoeker betwist dit standpunt. Hij verwijst hiervoor naar stuk 3, een brief van het Christian Center in Brussel. In deze brief wordt door de "senior Pastor" aangehaald dat verzoeker sinds enkele maanden een actief lid is van de religieuze gemeenschap. Er wordt bevestigd dat de deelname van verzoeker aan de activiteiten oprecht is. Hij neemt sinds februari 2021 ook deel aan een specifiek (en intensief) trainingsprogramma.

Deze brief vormt overigens één van de nieuwe documenten waarvan verzoeker melding maakte tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming ("U legde geen documenten neer maar stipte wel aan dat u een aantal documenten ter staving van uw actuele geloofsactiviteiten in uw bezit heeft", stuk 1, pagina 1).

Verzoeker meent dan ook dat onterecht wordt gesteld dat verzoeker de bekering van verzoeker zou zijn ingegeven door "opportunistische redenen" eerder dan een oprechte overtuiging.

9. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 12 maart 2020 (in het kader van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming) heeft verzoeker verklaard welke consequenties hij heeft gekend omwille van zijn bekering tot het christendom.

Omdat de huiskerken in Iran illegaal zijn, kunnen kerkgangers zware straffen te wachten staan, vooral als zij niet van een etnische minderheid zijn. Farsi-sprekende Perzen worden als moslim beschouwd, en mogen daarom geen kerken bezoeken. Een bekering, zoals verzoeker dit (ook in België) heeft ondergaan,

is uit den boze. Is dit toch het geval, dan worden deze personen geconfronteerd met geweld door de Iraanse autoriteiten, de gemeenschap of zelfs hun familieleden.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Iraanse autoriteiten "weinig aandacht" zouden hebben voor wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben verspreid.

Er wordt echter over het hoofd gezien dat uit deze informatie blijkt dat dat deze stelling niet opgaat bij personen met een "verhoogd risicoprofiel", zoals ook eerder werd benadrukt in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 27 april 2020 (pagina 4). De bekering tot het christendom vormt een dergelijk verhoogd risicoprofiel.

Verzoeker wijst bovendien op stuk 4, in verband met nieuwe initiatieven van de Iraanse overheid om over te gaan tot repressie van bekeerlingen en stuk 5, een artikel waaruit blijkt dat bekeerlingen strafrechtelijk werden vervolgd.

In de beslissing van 27 april 2020 werd - ten onrechte (zie hierboven) - gesteld dat verzoeker zijn bekering niet zou hebben aangetoond om het tegendeel aan te tonen. Bovendien kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij elke vorm van bekering zou "ongedaan" maken, in de mate dat dit zelfs mogelijk zou zijn (zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing).

10. Verzoeker is het dan ook oneens met het oordeel in de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient namelijk te onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Dit onderzoek moet zorgvuldig worden uitgevoerd, waarbij een werkelijke beoordeling moet worden gemaakt van de nieuwe elementen die door verzoeker worden aangehaald.

Door dit uitgangspunt niet te delen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hierom zijn wettelijke verplichting zoals voorzien in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Omwille van bovenvermelde redenen, loopt verzoeker weldegelijk dermate in het oog dat hij bij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade. Minstens maakt dit de kans aanzienlijk groter dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en werden bovenvermelde elementen foutief toegepast door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om "de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden" en in ondergeschikte orde om "de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aanbevelingsbrief van 26 januari 2021 (bijlage 3) en twee persartikels (bijlagen 4-5) bij het verzoekschrift.

2.4. Bij aangetekend schrijven van 27 september 2021 brengt verzoeker een document bij van het Cristian Center te Brussel dat hij van februari tot juli 2021 een cursus heeft gevolgd en twee foto's van hem genomen in de kerk.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarop nochtans uitdrukkelijk gewezen wordt in de bestreden beslissing.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoeker verwijt verweerder voorts dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de

verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.5. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat verweerder ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoeker gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verweerder om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verweerder bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u nog steeds vreest dat u geëxecuteerd zal worden omdat u zich bekeerde tot het christendom (verklaring volgend verzoek, vraag 19), moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan de door u beweerde bekering, noch aan de problemen ten gevolge van deze bekering, geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België twee keer naar een kerk te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België twee keer naar een kerk was gegaan. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 5 november 2020 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij aangeeft het oneens te zijn met de redenen waarom zijn vorige verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, zijn eerder afgelegde verklaringen en de aangehaalde bekering, problemen en vrees herhaalt en stelt vast te houden aan deze verklaringen en asielmotieven, dient immers erop te worden gewezen dat verzoeker zijn onderhavige verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordeling. Verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming maakte het voorwerp uit van arrest nr. 243 693 van 5 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Wat betreft de bijkomende verklaringen die verzoeker aflegde over zijn neef Mohsen, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld:

“Uw bewering vernomen te hebben dat uw neef Mohsen in afwachting van zijn proces op borg vrijgelaten werd (verklaring volgend verzoek, vraag 19), ligt immers volledig in het verlengde van een asielrelaas waaraan geen enkel geloof gehecht kon worden. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardig asielrelaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij doet namelijk op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat deze verklaringen volledig in het verlengde

liggen en verder breien op het asielrelaas dat reeds tijdens zijn vorige verzoek ongeloofwaardig werd bevonden. Door het afleggen van een aantal louter bijkomende verklaringen, kan verzoeker de reeds tijdens zijn vorige verzoek teloorgegane geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, bekering en vrees, dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, in het geheel niet herstellen.

Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe andermaal de aandacht te vestigen op zijn religieuze activiteiten in België, gevoerd bij het Christian Center in Brussel en op de sociale media. Hiermee doet verzoeker echter hoegenaamd geen afbreuk aan de volgende, pertinente en terechte motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw verklaringen dat u intussen ook religieuze activiteiten hebt in België (verklaring volgend verzoek, vragen 16 en 17), kan, net zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, herhaald worden dat het feit dat er aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran, waaraan u, zoals hierboven is gebleken, bij uw tweede verzoek nog steeds vasthield, geen geloof kon worden gehecht, een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement in België en dat er bijgevolg besloten kan worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België aan geloofsactiviteiten deelneemt om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband kan er bijkomend gewezen worden op het opvallende feit dat, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat ook in het Christian Center fysiek kerkbezoek ondanks de coronacrisis van juni tot oktober 2020 mogelijk was, u naar eigen zeggen door de coronacrisis nog niet ter plaatse naar het Christian Center was kunnen gaan (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Deze vaststelling over uw nog steeds ontbrekende kerkbezoek, ofschoon u intussen al meer dan een jaar in België verblijft, tast opnieuw aanzienlijk de oprechtheid van uw beweerde bekering aan. Bijgevolg heeft u bij uw tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Betreffende uw beweerde geloofsactiviteiten, met name dat u naar eigen zeggen online zou deelnemen aan religieuze vieringen via Zoom, dat u zich zou engageren binnen het Christian Center en dat u geloofsactiviteiten zou hebben op sociale media – de oprechtheid ervan heeft u evenwel noch bij uw eerste, noch bij uw huidig tweede verzoek aangetoond –, kan andermaal opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken voor wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – dit heeft u, zoals reeds bij uw eerste verzoek is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om de in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het opportunistisch karakter van uw bekering blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomenlijk zou zijn om uw christelijke boodschappen op uw sociale media – op uw openbare facebookpagina, die u niet onderhoudt onder uw volledige identiteit, staan vooralsnog geen aanwijzingen dat u christen zou zijn – bij terugkeer naar Iran te verwijderen.”

De Raad treedt verweerder bij en is met betrekking tot de door verzoeker gevoerde, religieuze activiteiten na aankomst in Europa – waaronder het volgen van een cursus en minstens een eenmalige aanwezigheid in een kerk zoals blijkt uit de bijgebrachte foto (stukken gevoegd bij het aangetekend schrijven van 27 september 2021) – van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, deze klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Uit de voorliggende informatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto*

in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijdt.

Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van het Christian Center in Brussel is geenszins van zulke aard dat dit afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst vertoont dit attest een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter. Het is namelijk uitdrukkelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om hem te helpen een verblijfsstatus te bemachtigen. Bovendien liet verzoeker na om dit stuk, hoewel hij het reeds in zijn bezit had (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.16), voor te leggen bij of over te maken aan het CGVS. Verder bevestigt dit stuk gelet op zijn inhoud de hoger aangehaalde, opvallende vaststelling dat verzoeker, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat zulks weldegelijk mogelijk was, voor oktober 2020 niet naar het Christian Center ging aangezien hierin wordt aangegeven dat hij (slechts) sinds voormelde maand actief deelneemt aan de activiteiten van deze kerk. De Raad is voorts van oordeel dat dergelijke attesten weliswaar verzoekers aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven, doch geenszins uitsluitel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofdte van verzoeker het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoont of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De informatie zoals aangehaald en geciteerd door verzoeker is voor het overige bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoeker nog wijst op de verdere duiding die hij zou hebben verstrekt bij *“de recentere ontwikkelingen in Kameroen en de weerslag die de algemene situatie heeft op zijn persoonlijke vrees bij een terugkeer”*, kan tot slot worden opgemerkt dat, gelet op verzoekers Iraanse nationaliteit, niet kan worden ingezien hoe dit betoog te dezen dienstig zou kunnen zijn. Bijgevolg kan worden aangenomen dat deze passage door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat in het verzoekschrift werd opgenomen en wordt deze verder buiten beschouwing gelaten.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.10. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT